

ת"פ 62099/03/17 - מדינת ישראל נגד מחמד דאר עאצי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 62099-03-17 מדינת ישראל נ' דאר עאצי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רבקה גלט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמד דאר עאצי (עציר)

הנאשם

גזר דין

הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של שהיה שלא כדין, לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-52 וט, הנאשם שהה בישראל ביום 26.3.17.

ייעה טענה בעניין חומרת העבירה והאינטרס הציבורי שבבסיסה. כמו כן הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, אשר הורשע כבר פעם ען כי בגזר הדין שניתן נגד הנאשם בת.פ 7271-04-14 הוטל עליו מאסר על תנאי בן 4 חודשים שהוא בר הפעלה. נטען עוד כי הנאשם מאסר בפועל שהוטל עליו באותו תיק, ולמעשה החל בריצויו רק עם מעצרו כעת. בנסיבות אלה לדעת התביעה יש להטיל עונש ברן

שם טען כי המאסר על תנאי הנ"ל אינו בר הפעלה, לאור הלכת במנוקלר. לדעתו, היות שהנאשם ביצע את העבירה דן בטרם החל ב סר על תנאי לא היה בתוקף, אלא יחל רק עם שחרורו מן המאסר.

מטיעונים לעונש הסתבר כי הצדדים חלוקים בעניין פרשנות לשון גזר הדין שבו הוטל התנאי.

עונש ההולם

ניאותה בהגינותה לתקן את כתב האישום במחיקת העבירה של הפרעה לשוטר שהופיעה במקור, על כן הורשע הנאשם בעבירת שה

להרחיב בעניין האינטרס הציבורי שבעבירה, אשר נועדה לשמור על ביטחון המדינה ויושביה.

ע בהלכת אלהרוש כי מתחם העונש ההולם לעבירה של שהיה שלא כדין אשר לא נלוותה אליה עבירה נוספת, נע בין מאסר על תנאי פועל. היות שמקרה זה אינו חורג מן הכלל, אני קובעת כי זהו המתחם ההולם.

מאסר על תנאי

הצדדים נחלקו בשאלת חלותו של המאסר על תנאי שהוטל במסגרת גזר הדין בת.פ. 7271-04-14 (להלן: גזר הדין הקודם). התביעה טוענת כי לא התייצב לריצוי מאסרו במועד הנקוב, ולמעשה היה במעמד של עבריין נמלט עד מעצרו לאחרונה, הרי אין לאפשר לו, אלא יש לקבוע כי המאסר על תנאי חל ממועד גזר הדין הקודם, ולכן יש להפעילו כעת. מנגד, ב"כ הנאשם טען כי לאור הלכת כי המאסר על תנאי יחול רק לאחר סיום ריצוי המאסר, בו החל הנאשם לאחרונה.

טוקול בת.פ. 7271-04-14 מיום 8.9.14 מעלה כי הצדדים הודיעו על הסדר טיעון. בטרם מתן גזר הדין עתר ב"כ הנאשם לדחיית ריצוי עד נישואיו של הנאשם שעמד לחול ביום 19.9.14.

ר הטיעונים ניתן גזר הדין הקודם, בו אימץ בית המשפט את הסדר הטיעון, הטיל מאסר בפועל למשך חודש וחצי וכן הפעיל מאסר ע"כ שבסה"כ יישא הנאשם 4 וחצי חודשי מאסר. לאחר זאת נכתב כך:

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שמשך 3 שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל ונאיל ואני מורה על דחיית ביצוע עונש המאסר עד ליום 23.10.14 הרי אני קובע כי ככל שהנאשם לא יחל בריצוי עונש המאסר הרי עונש המאסר יחל הנאשם בריצוי עונש המאסר תפסק תקופת התנאי ותתחדש עם שחרור הנאשם ממאסר (מקור, עמ' 6 לפרוטוקול שם).

יטוט המדויק עולה בבירור שנפלה שגגה כלשהי בגזר הדין הקודם, ולא ניתן להבין איזה מנגנון התכוון בית המשפט הנכבד לקבוע למשך שם בריצוי המאסר, שכן המשפט נקטע במילים "עונש המאסר יחל הנאשם...". נראה כי הושמטו מילים כלשהן, וייתכן שנפלה טעות בה טיעת המשפט, מתחיל משפט חדש המתייחס לאפשרות לפיה הנאשם יחל בריצוי המאסר, שאז, על פי הכתוב "תפסק תקופת התנאי הנאשם ממאסר".

טוען כי הספק שנוצר כתוצאה מאי בהירות לשון גזר הדין מוביל למסקנה שהתנאי לא היה בתוקף בעת ביצוע העבירה.

יון במילותיו של גזר הדין הקודם אכן מעורר את הרושם כי כוונתו של בית המשפט הנכבד היתה להורות על תחילת תקופת התנאי מאסר בפועל, שאם לא כן, לא היה צורך ליתן הוראות ספציפיות, מיד ובסמוך, בעניין האלטרנטיבה לפיה "יחל הנאשם בריצוי" העונש תיקטע תקופת התנאי (שכבר החלה). מצד שני, נראה באופן מובהק כי בית המשפט ראה חשיבות בחלות התנאי לאחר תום ריצוי המאסר, אני סבורה כי נוסח גזר הדין הקודם מותיר ספק, מה היתה כוונת בית המשפט הנכבד במשפט שנקטע, ולא ניתן לקבוע באופן חד-משמעי להורות על חלות תקופת התנאי החל ממועד גזר הדין, כפי שטוענת התביעה. הקושי לקבל את עמדת התביעה נעוץ בין היתר בכך שפרש ובאופן חד משמעי כי המאסר על תנאי יחול למשך 3 שנים **"מיום שחרור הנאשם ממאסר"** (עמ' 6 ש' 8), וברי ושמה, ברי עדיין

, אמירתו המעורפלת של גזר הדין, מעוררת קושי לנוכח הלכת במנוקלר, כפי שאבהיר.

7510/07 במנוקלר נ' מד"י (9.5.02) קבע בית המשפט העליון מה יהיה הדין בעניין חלותו של מאסר על תנאי, מקום בו הוטל גם מ"חילת ריצוי נדחה. נקבע כי תקופת הביניים שעד תחילת ריצוי המאסר, אינה יכולה להוות תקופת תנאי סטטוטורית, בין יתר משום שעצריך לחול בחטיבה אחת עם המאסר, ואילו החלתו על תקופת הביניים תביא לפיצול בין רכיבי הענישה מבחינת מועדי חלותם, ועלולת נקופות משמעותיות, שלא כראוי. בנוסף, נקבע כי תקופת הביניים גם לא תיחשב כתקופת תנאי שיפוטית, שכן הדבר עלול להביא מכוחה המרתיע של תקופת תנאי רצופה וברורה.

ל דיון מקיף בסוגיה, קבע בית המשפט העליון בהלכת במנוקלר כך:

יכומם של דברים: ככלל, בעת תקופת עיכוב ביצוע עונש המאסר לפי סעיף 87 לחוק העונשין לא תחול תקופת התנאי השיפוטית, אלא אם כן קבע אחרת בית-המשפט שגזר את העונש. זאת ועוד, בתקופת עיכוב הביצוע לא תחול הוראת סעיף 57(ג) לחוק העונשין המורה על תוספת תקופת תנאי סטטוטורית. אשר לעונשו של המערער, אנו מבקשים את חוות-דעתו של

ממונה על עבודות השירות בתוך 30 יום אם ניתן להעסיק את המערער בעבודות כאמור.

ת.במנוקלר חזר בית המשפט העליון גם ברע"פ 7495/12 צדוק נ' מד"י (22.10.12).

ק,הלכה פסוקה היא שככלל, שעה שהוטל על הנאשם מאסר בפועל, תחל תקופת התנאי השיפוטית, עם שחרורו מן המאסר. ככלל אחרת במפורש, תחל תקופת התנאי במועד שקבע, ותמשיך לחול אף בעת המאסר, ללא פיצול.

כת.במנוקלר על עניינו של הנאשם מוביל למסקנה לפיה פרשנות גזר הדין הקודם, כקובע פיצול של תקופת התנאי, מעוררת קושי של ככל שהתכוון בית המשפט לכך שתקופת התנאי תחל מיד עם מתן גזר הדין, היה עליו להורות כך במפורש, שכן זהו חריג לכלל שלפיו לאחר תום ריצוי המאסר. אילו הורה כך בית המשפט במפורש, היתה תקופת התנאי מתחילה במועד מתן גזר הדין הקודם, ואזי היה הפעלה כיום. ואולם, לשון גזר הדין הקודם קטועה, ואינה קובעת באופן מפורש ובלתי משתמע לשתי פנים כי תקופת התנאי תחל ממ

ש לנהוג במקרה דנן על פי הכלל, היינו: תקופת התנאי תחל רק עם שחרור הנאשם ממאסרו.

אה.זו יש בה כדי להוציא חוטא נשכר, ולסוגיה זו התייחס בית המשפט העליון אף בעניין במנוקלר:

מנו.מודעים לכך שהתוצאה שאליה הגענו מעוררת קשיים לא מבוטלים. יש לזכור כי עיכוב ביצוע של עונש המאסר שהוטל נדמ.אינו בבחינת הכלל אלא בבחינת החריג (סעיף 43 לחוק העונשין). אין לנאשם שהורשע בדין זכות קנויה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר. אלא מדובר בצעד שהוא לכאורה בגדר היוצא מן הכלל מי שיטען כי אין סיבה לפטור את הנידון שביקש לעשות שימוש בסל.על עיכוב ביצוע המאסר בפועל מנשיאה בתנאי בתקופה זו. לפי אותה טענה, משבחר הנידון לבקש מבית-המשפט לעכב א.יצוע עונשו לאחר שכבר הורשע ונשללה ממנו חזקת החפות, עליו להביא בחשבון כי לצד ההטבה הכרוכה בעיכוב הביצוע נא.נא נתון כבר בשלב זה בתקופה שבה עליו להיזהר במיוחד במעשיו, כיוון שתלוי ועומד נגדו עונש מותנה בגין מעשה שביעבר. גם המגמה כי בתקופה שבה אדם כבר נידון והושת עליו עונש שנועד להרתיעו על רקע עברו מביצוע עבירות התנא.לוללה להיפגע, לפחות לגבי אותה תקופה שבה נתון הנאשם בעיכוב ביצוע. עם זאת במכלול השיקולים, כשאנו מביא.חשבון את האיזונים המתחייבים מן העקרונות שקבענו לעיל, נראה כי מחויבותנו לעקרון החוקיות וכן הצורך שלא להרת.ת העונש - תקופת תחולת התנאי - מעבר לכוונתו המקורית של בית-המשפט שגזר אותו, הם השיקולים הגוברים וצצריכים להכריע את הכף.

היא כי טרם החלה תקופת התנאי על פי גזר הדין הקודם, ועל כן המאסר על תנאי שניתן שם אינו בר הפעלה בעניינו.

מתאים לנאשם

ושא על שכמו שתי הרשעות קודמות.

20.הורשע בעבירות של שהיה שלא כדן, תקיפה כדי לגנוב וגניבה, ונדון למאסר למשך 7 חודשים.

20.הורשע בת.פ. 7271-04-14 בעבירה של שהיה שלא כדן ונדון למאסר למשך חודש וחצי. בנוסף, הוטל עליו מאסר על תנאי ב.שנים, אשר זה עתה קבעתי כי אינו בר הפעלה בעניינו.

רה שבפניי בחר הנאשם לבצע, בעת שהוא מצוי למעשה בבריחה מריצוי העונש שהוטל עליו בגזר הדין הקודם, ובכך נסיבה משמע נראה כי הנאשם לא הפיק את לקחו, ואין עליו כל מורא, שהרי הוא מוסיף להכנס לישראל ללא היתר, ואלמלא נלכד בכף הפעם, ס לצורך ריצוי העונש על פי גזר הדין הקודם.

של הנאשם אינן מאפשרות לנהוג בו לקולא, כפי שמקובל במקומותינו בעניינם של תושבי האזור שנכנסו לישראל לצורך פרנסה, ללא

סד נעשה עם הנאשם בכך שלא הואשם גם בעבירה בגין אי התייצבותו לריצוי מאסרו.

הנסיבות אני מוצאת לנכון לגזור עונש ברף המחמיר יותר של המתחם.

את העונשים הבאים:

3 חודשי מאסר בפועל, במצטבר למאסר אותו הוא מרצה כיום, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 26.3.17 עד יום 3.4.17, שאז החל בה
הנכחי.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל.

קנס כספי בסך 2,000 ₪, או 14 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.8.17 וב
יוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ז, 25 מאי 2017, בהעדר הצדדים.